

הידברות

עונג לבית

פרשת ויקהל-פקודי | גליון 292 | כ"ז אדר תשע"ז

לתגובות: oneg.shabat@hidabroot.org

הלפצת העלון - 073-2221388
www.hidabroot.org

העלון מוקדש לזרע קודש בר קיימא | לזרע קודש בר קיימא
שרה בת ויולט | לע"נ סונגדה בן טורי | לע"נ ניסים בן שלום
לע"נ מטילדה בת רבקה | לרפואה שלמה תמיר בן סימה
להקדשת העלון חיגו: 073-2221388

זמן כניסת ויצאת שבת			
מוצ"ש ר"ת	מוצאי שבת	כניסת השבת	ישראל
20:10	19:30	18:17	ירושלים
20:08	19:32	18:34	תל אביב
20:09	19:31	18:27	חיפה
20:10	19:31	18:35	באר שבע

בחסות יקבי ירושלים

טוב שם מְשָׁן טוב

מתי טוב יום מות האדם יותר מיום לידתו?

ראש ארגון הידברות - הרב זמיר כהן

אשר הזכר בפרשתנו שמו של מי שנבחר לבנות את המשכן וכליו, נאמר: "ראו קרא ה' בשם בצלאל בן אוּרִי בן חור למטה יהודה" (שמות לה, ל). מה פשר קריאת שם זו?

רבותינו ז"ל במדרש (שמות רבה מח, א) מציינים על פסוק זה את מעלתו של אדם שזוכה לשם טוב בזכות מעשיו הטובים, כבצלאל שטרח לעמול בתורה ובמידות טובות ויראת שמים, עד שעליו נאמר: "ראו קרא ה' בשם בצלאל", ועומדים מתוך כך על משמעות יום המוות מול יום הלידה. הנה לשונם: "ראו קרא ה' בשם בצלאל בן אוּרִי בן חור למטה יהודה". הדין הוא דכתיב (זה הוא שכתוב): 'טוב שם, מְשָׁן טוב. ויום המָנוּת, מיום הַנְּלָדוֹ' (קהלת ז, ב). כמה הולך שמן טוב (ריחו של בושם טוב)? מקיטון לטרוקלין (מהחדר הפנימי לסלון). ואילו שם טוב, הולך מסוף העולם ועד סופו. ויום המָנוּת מיום הַנְּלָדוֹ - יום מיתתו של אדם גדול מיום לידתו. למה? שביום שנוולד בו, אין אדם יודע מה מעשיו, אבל כשמת מודיע מעשיו לבריות. הווי: 'יום המָנוּת (טוב) מיום הַנְּלָדוֹ'.

ומסיפים ומבארים את הדבר באמצעות משל לשתי ספינות הנמצאות בנמל. אחת יוצאת מן המזח למסע הפלגה בים הגדול, ואחת באה ממסע ארוך ונכנסת למזח. זו שיוצאת, היו הכל שמחים בה. זו שנכנסת, לא היו הכל שמחים בה. היה שם פיקח אחד, אמר: חילופי הדברים אני רואה כאן. זו שהיא יוצאת מן המזח, לא היו צריכים לשמוח, שהרי אינם יודעים מה יעלה בגורלה, באיזה מצב היא תהיה, ולאיזה רוחות וסערות היא תיקלע. וזו שנכנסת, היו הכל צריכים לשמוח, לפי שהם יודעים



2 דינאל בלס
למה להביא ילדים?



4 חיים ולדר
מבחן גורלי



7 הרבנית ימימה מזרחי
עובדת (עבודה) זרה

שנכנסה בשלום לנמל ויצאה בשלום מן הים. כך כאשר אדם נולד, מונים לו מעתה את השנים למיתה. מת, מונין לו את השנים שחי. ועליו אמר שלמה בחכמתו 'יום המָנוּת מיום הַנְּלָדוֹ'. רוב האנשים רואים את יום המוות כיום עצוב, ואת יום הלידה כיום שמח ומרגש. בדברים אלה לימדונו רבותינו ז"ל, כי בניגוד גמור לתובנה בסיסית זו הקיימת בקרב רוב בני האדם בעולם, אצל אדם שזכה לעבור את כל נסיונות החיים והמשרים בשלום, זוכה להשלים את תיקונו בעולם, גדול יום מותו יותר מיום לידתו והוא יום שמח עבדו. שהרי בעת הלידה איש לא ידע אם אמנם ילד זה יבחר בדרך ה' ויתנהל כהלכה או חלילה להיפך. ורק עכשיו כאשר נפטר מן העולם לאחר שעמד בנסיונות החיים ועשה תשובה על כל חטא שנכשל בו, יכול הוא להרשות לעצמו לשמוח באמת. ועל נשמה נפלאה זו נאמר (משלי לא, כה): "עַז וְהָדָר לְבוּשָׁה, וְתִשְׁחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן". הלבוש הרוחני של הנשמה נוצר מהמצוות שעושה במהלך חייו, וזו, שזכתה לנצל כל יום בחייה בעולם הזה לתורה ולמצוות, שוחקת היא ליום אחרון. ומתוך כך נלמד תשובה לשאלה גדולה: מדוע נהוג לחגוג יום הולדת? הלא חלפה שנה משבעים או שמונים שנות חייו של האדם, וכעת הוא קרוב יותר ליום המוות. וכי אדם שיש לו שבעים מיליון דולר ישמח על כל מיליון דולר שאיבד בכל יום? אולם, אם השתמש בכל מיליון דולר לרכישת מבנה ששווי מיליארד דולר, הרי בוודאי שיש לו לחגוג ולשמוח על כל הוצאה כזו. נמצא שאדם הזוכה למלא את ימיו במשך השנה בתורה, במצוות ומעשים טובים, הוא הראוי לשמוח ולחגוג בכל יום הולדת על שנה זו שחלפה כשהיא רוויה בטוב, ורכש בה חיי העולם הבא. ועליו נאמר: 'וְתִשְׁחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן'. שבת שלום.

שאל את הרב

מאת הרב אברהם יוסף, רב העיר חולון

לאיבוד, כמ"ש בתורה "לא תשחית את עצה לנדה עליו גרזן". אבל אם מעבירים לשתילה במקום אחר - מותר לכתחילה. ובמקום צורך, שאין אפשרות להעבירם, יאמרו לגוי שיעקור.

הכשר גם לפסח.
● אנחנו רוצים להוסיף חדר לבית, אך בקרקע המיועדת להרחבה יש עצי פרי. מה ניתן לעשות?
על פי הדין אסור לעקור עצי פרי

כלים שהיו בבעלות של גוי - חובה להטבילם במקווה או בים, וכך הדין בכלים ממתכת שנועדו לשימוש חד פעמי, אלא שבהם הטבילה ללא ברכה. כלי פלסטיק וקרטון אינם צריכים

● האם תבניות אפיה חד-פעמיות צריכות הכשר?
כל סוגי הכלים אינם זקוקים להכשר כלשהו, וההברקה שלהם היא טבעית ולא באמצעות חומר שאינו כשר. אולם

גני ירושלים *****
רמדה ירושלים *****

הרבנית ימימה מזרחי

הרב זמיר כהן

סופ"ש משפחות יערך בשני המלונות היוקרתיים רמדה ירושלים וגני ירושלים י"א-י"ב ניסן | פרשת צו | 7-8.4 הרב מאיר שוורץ הרב יצחק בצרי ר שמעון פרץ

לפרטים: 073-2221270 הבטיחו מקומכם | מספר החדרים מוגבל!

השנה הוגגים את שבת הגדול עם הידברות



דפנה (שם בדוי) שואלת: "שלום. אני רווקה בעלת תשובת ב"ה. אני מכירה בחיי ילדים חמודים ומתוקים מאוד, אך מצד שני אני חשה שהם דורשים הרבה אנרגיה ולא תמיד מכירים תודה להוריהם. אני יודעת שהקב"ה ציווה שנביא ילדים לעולם, ומכאן ברור לי שהדבר טוב, אך הייתי רוצה לקרב מצווה זו לשכלי, כי לצערי אינני מתלהבת ולא חשה את השמחה והברק שחשים אחרים כלפי הבאת ילדים לעולם."

שלום וברכה דפנה, ותודה על שאלתך. חשוב להבין שילדים הנם השקעה לטווח ארוך ולא לטווח קצר. כל ילד מתבגר וגדל לבחור, הופך באופן טבעי לאיש משפחה שמכבד ומקויר את הוריו שחינכו אותו ותמכו בו. כל איש שפוי – יכיר טובה במשך כל חייו הבוגרים על העמל וההשקעה של הוריו המסורים, ויתמוך בהם בזקנתם. בפרט

לא חשה צורך לזכות בילדים?

ילדים הם השקעה לטווח ארוך, אך השקעה משתלמת מאין כמותה

מי שהתחנכו לכיבוד הורים ולהכרת הטוב על פי היהדות, הם זוכים לקשר משפחתי בל-ינותק, החזק ככל כפליים בזכות התורה המקרבת בין הלבבות.

לכן ההשקעה בהחלט משתלמת, ואם אינך בטוחה בכך, את מוזמנת לשאול כל אדם מבוגר מה עושה לו נחת רוח בעולם הזה יותר מן המשפחה שהקים – הילדים, הנכדים והנינים. אמנם ביקשת לקרב את העניין לשכלך, אך מדריך נשמע שאת מנסה לדמות את הרגשתך לגבי ילדיך העתידיים, על פי דמויות של ילדים שאת מכירה כיום בחיך. כאן חשוב לתקן תפיסה שגויה, ולהדגיש: אין כל קצה של דמיון בין היכרותך עם ילדים אחרים לבין מה שתחשיבי בבוא היום כלפי ילדיך – שלך – בשר מבשרך ודם מדמך, החולקים חלק מאופייך, ניצוץ מנשמתך, השואפים מינקות את חינוכך ואפילו את מילותיך ושפתך, אשר נקשרתם יחד משמים בגורל משותף זה לזה באש ובמים!

ילדים אינם "עווד" איזו תחושת אחריות כמו עבודה או מטלה נוספת, כי אם יביאו לחיך תחושת

הגדת הראשון לציון

טעימה מתוך הגדה של פסח עם פסקי הלכות והנהגות מהראשון לציון, הרב אליהו בקשי דורון, בעריכת הרב שי עמר

יעשה. ומקומות שיש להם שיעור קבוע ללימוד הלכות בכל יום, נכון שבתקופה הסמוכה לחג ילמדו בשעה זו הלכות החג, אף אם יאה זה במקום שיעורם הקבוע, או שעכ"פ יאמרו את ההלכות השייכות לפסח לקראת סוף השיעור. וחלק מברור ההלכה שלושים יום קודם החג הוא משום החיוב להתעסק ולדאוג למצווה שתתקיים.

עלייה לבית העלמין

ב. מותר לעלות בחודש ניסן לקבר הנפטר כשחל בו השבעה או שלושים, וכן יום פקודת השנה בימים שלפני או אחרי החג, אולם יש להיזהר שלא יעשו הספד וקניות ובכי. ולכן היודע בעצמו שיבוא לידי בכי לא יעלה בימים אלו. וכשאין חשש זה, ועולה לבית העלמין, ילמדו כנהוג לעילוי נשמת המת ויאמרו קדיש. ויכולים אף אחרים להצטרף, בכדי שיהיה מניין לומר קדיש. **מזן שליט"א לא נוהג לעלות לקברה של הרבנית ע"ה ביום פקודת שנתה, שחל בתאריך כ"ט ניסן, ומקדים ועולה בערב ראש חודש ניסן (ונוהג לעלות לקברה גם בערב ראש חודש אלול).**

קמחא דפסחא

ג. המנהג בעבר היה לקנות חיטים לחלקן לעניים לצורך פסח, ובזמננו נותנים לעניים כל צרכי החג בעין יפה. ומזן שליט"א מנהגו להוסיף לאברכי הכוללים שבראשותו חצי מלגה נוספת לצרכי החג, לבד מהחלוקה לשאר נצרכים.

להזמנת הרצאות של הרב בתחומים שונים:

054-8448909 לשאלות נוספות: 073-2221290

ובתהילים כתוב (ס"ח, ז'): "אלוקים מושיב יחידיים ביתה מוציא אסירים בכושרות וגו'". ודרשו חז"ל (מכילתא בא מסכתא דפסחא פרק פ"ז) על המילה "בכושרות" – בבכי ושירות, שהיציאה היתה בבכייה של מצרים ושירות של בני ישראל.

גם עניין זה, שיצאו ממצרים בשירות, יש בו ללמד על מהות השמחה. השמחה המדוברת היא שמחת כלולות, ולא שמחת שחרור. כשאסיר יוצא מבית האסורים, השמחה היא בשחרורו ובחרותו, ואין בה צורך לא בשירה ולא בניגונים. ואלו בשמחת כלולות המתוכננת מראש, מכינים גם את התזמורת. וזו ההדגשה "מוציא אסירים בכושרות", שהקב"ה הוציא את ישראל ככלה שהולכת בשמחה, בשירים ובאוירת כלולות. כאותה כלה שהתכוננה זמן רב, והכינו לה שלטי חוצות, וקישטו את המקום שבו היא עוברת דרכו לכיוון החופה "קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה", ולא כעבד המשתחרר בפתע פתאום.



מעט מדיני ומנהגי חודש ניסן שואלין דורשיין

א. שואלין בהלכות הפסח קודם לפסח שלושים יום, אולם אין זה חיוב גמור, ומותר לכל תלמיד חכם להמשיך בלימודו במקום שלבו חפץ. ובוודאי ראוי ונכון שגם תלמידי חכמים יקבעו ע"פ זמנים מסוימים ללימוד הלכות אלו, לדעת המעשה אשר

בימים אלו, כשחג הפסח כבר נראה ורבים כבר מתכוננים לקראת החג הקדוש, יש בנותן לשבח להציג בפני הקוראים קטעים קצרים מהגדת "הראשון לציון", אשר זיכני הש"ת לערוך ולסדר בעניינים העומדים על הפרק בחודש זה, הן בהלכה והן במוסר ובהשקפה, החל מר"ח ניסן ועד וכולל "ליל הסדר". מדובר בעובדות והנהגות ששמעתי וביברתי אחת לאחת ממרן הראשון לציון שליט"א. אין ספק שגולת הכותרת של ליל הסדר היא יציאת מצרים, ונפתח בכך.

יציאת ישראל ממצרים - ככלה ההולכת לחופה בתוך מסכת רצופה של שעבוד ועבודת פרך במצרים, ישנה נקודת אור של חסד - לצאת לחופשי בחודש האביב, חודש של "מזג אויר נח".

כמהמשך לנקודת המבט הזו, שצריכה להיות לכל יהודי בים החסדים מהבורא לנבא, אפשר לראות בנוסף שהתורה מגדירה את ליל יציאת מצרים כ"ליל שימורים" (שמות י"ב, מ"ב). וביאר רש"י (שם), "שהיה הקב"ה שומר ומצפה לו לקיים הבטחתו להוציאם מארץ מצרים". וכתוב עוד (שמות שם, מ"א), "ויהי מקץ שלושים שנה וארבע מאות שנה, ויהי בעצם היום הזה יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים". ביאר רש"י (שם), "מגיד שכיוון שהגיע הקץ, לא עכבן המקום כהרף עין, בט"ו בניסן באו מלאכי השרת אצל אברהם לבשרו, בחמשה עשר בניסן נולד יצחק, ובט"ו בניסן נגזרה גזירת בין הבתרים, הוא הלילה הזה שאמר לאברהם בלילה הזה אני גואל את בניך".



שי יוקרת
88 אארן



הרב רפאל אוהיון הרב מרדכי חזיה הרב שי עמר הרב עמנואל מזרחי הרב ראובן זכאים הרב מרדכי לוי גר הצדק אברהם סיני ועוד...

אם תרצו אין זו הגדה!

לקראת שבת הגדול הזמינו לבית הכנסת שלכם שבת של עונג והתעלות רוחנית עם אחד ממרצי הידברות!

✓ עונג שבת של שירים ושמחה ✓ הרצאות מרתקות ✓ שיעור מיוחד לנשים

להזמנת שבת ללא עלות: 073-222-13-61



ההצלחה יכולה להיות גם אויב

האדם חייב להיות מודע לסכנה שבהצלחה. איך בדיוק? הרב פנגר מסביר

להתעלות. אם התועלת הרוחנית מהקושי נעלמת עם בוא הישועה, ההפסד של האדם הינו גדול ומר. על כן, אומר רבי שמשון רפאל הירש, "אין לאדם אויב גדול יותר מההצלחה." (רבי שמשון רפאל הירש היה רב בגרמניה. כתב פירוש על התורה ועל המצוות, ועמד על משמר ההשקפה הנכונה בתקופה הקשה שבה חי ופעל. נפטר בשנת התרמ"ט, 1888 למנינים.)

האם ניתן לאכול את העוגה ולהשאיר אותה שלמה?

אולי לא. אבל כן ניתן - בעז"ה, ע"י עבודה מתמדת - לשמוח בהצלחה, ולהמשיך להתקדם ולשפר.

כל השגת מטרה היא סיבה לשמחה ולהודיה לבורא. כל השגת מטרה יכולה להוות מדרגה נוספת בסולם העלייה של האדם. עלינו לזכור תמיד להמשיך "להסתכל למעלה", אל בורא העולם.

השראה יומית - 101 נקודות אור להאיר

את שגרת היומיום: עצות, בדיחות ורעיונות שירעננו כל יום בחינם. לרכישת ספרי הרב פנגר חייגו להידברות שופס: 073-222-12-50



פרכסה, נחת - עינינו נשואות אל הבורא, אשר רק בידו להושיע.

כאשר אדם מייחל שתתמלא משאלה חשובה שלו, הוא מתפלל בכוונה, מעומק לבו. הוא משתדל להיטיב את מעשיו, כדי שהבורא ייטיב עמו, וימלא משאלתו.

בתקופה כזו יש לאדם רצון ומוכנות להתקדם ולהשתפר. הקשר שלו עם הבורא מתחזק, ונעשה אמיתי יותר. האמונה שלו מתחזקת.

לעומת זאת, לאחר שהאדם מקבל את רצונו - הוא החלים לחלוטין ממחלתו, הבעיה הכספית נפתרה, הילדים מוצלחים ומצליחים מכל בחינה, המשאלה התגשמה - ההתקדמות של האדם נעצרת.

אלא אם כן הוא יהיה מודע לסכנתה של ההצלחה, ויחזק עצמו באמונה ובעבודת ה'!

אם לא יחזק עצמו מאד, במודע, הוא יפסיק לשאת עיניו כלפי מעלה, וישפיל לבו לדבוק בגשמיות.

כפי שכבר הזכרנו, כל הקשיים והניסיונות שבאים על האדם - מטרתם לעורר את האדם לבחון את מעשיו, לתקן את הטעוין תיקון



אין לאדם אויב גדול יותר מההצלחה, כך כותב רבי שמשון רפאל הירש בספרו "חורב" (על מצוות כלה).

הוא מסביר: "כל עוד נכסף אתה לנכס כלשהו והוגה במשאלות ובחלומות, הרי עיניך נשואות אל מי שיושב על כיסא הכבוד (-הבורא), אשר בידו בלבד למלא משאלות לבך, ויש ומבשילה גמירת דעת בלבך לחיות רק על פי רצון ה', משעה שימלא את משאלותיך. אולם משהגיעה שעה זו (-שיתמלא רצונך), או אז תשפיל עיניך ממרום ארצה, רוחב לבך יצטמק, וסגור לבך שמקודם נפתח ליראת שמים

ולאהבת הבריות, ייפתח מעתה להתמקדות בחשיבות עצמך ובתאוות בצע. ומתוך כך, כל עצמך יהיה נתון לשמירת נכסך וניצולם."

כאשר האדם זקוק לישועת ה' - בענייני בריאות,

סוד הנישואין

מאת הרב זמיר כהן



הבית בשבילי, כמה בשר הביא לפני, כמה יין הביא לפני, כמה גלוסקאות (מיני מאפה) הביא לפני; וכל מה שטרח, לא טרח אלא בשבילי!

"אבל אורח רע מהו אומר? מה טורח טרח בעל הבית זה? פת אחת אכלתי, חתיכה אחת אכלתי, כוס אחד שתיתי; כל טורח שטרח בעל הבית זה, לא טרח אלא בשביל אשתו ובניו."

התבוננות בלשון חז"ל מלמדת כי המקרה הוא אותו מקרה: אורח סעד עם בני המשפחה על שולחן שהיה בו שפע מזון. האורח לא אכל את כל המזון שהוגש, אלא לחמניה אחת, חתיכת בשר וכוס יין. אולם האורח הטוב רואה את ריבוי הטרחה ואת השפע שהוגש, ואינו נותן למחשבת האינטרס האישי של בעלת הבית, להפחית מערך העשייה הגדולה עבורו. ואילו האורח הרע רואה רק את מה שהכניס לכרסו, ומזלזל בטרחת העשייה הרבה שהוא נהנה ממנה.

אך הנה, את זה מגדירים חז"ל: אורח טוב, ואילו את זה הם מגדירים: אורח רע.



על מה להחמיא?

לא תמיד מוצאים על מה להחמיא. אבל בכל זאת צריך להחמיא, גם כשאין חשק

כלפי בני אדם, גם אם מדובר במעשה חסד חד פעמי, וקל וחומר בחסד רציף שנים רבות הקיים בין בני זוג.

האם הבעל או האישה לא ראויים להכרת הטוב על כל פועלם למען הזוגיות וחיי המשפחה, לכל הפחות באמצעות דברי שבח ומחמאות?

ואם יאמרו, הרי גם הצד השני חי בבית, וכל מה שהוא עושה נועד גם לטובת עצמו, ומדוע עלי להודות לו על כך? יש לזכור שאפילו למוכר בחנות, שכל מטרתו להרוויח לטובת עצמו בלבד, אומרים תודה לאחר קבלת השירות. קל וחומר לבן או לבת הזוג.

במסכת ברכות (נ"ח ע"א) מובא: "אורח טוב, מהו אומר? כמה טרחות טרח בעל

מחמאה צריכה להיאמר גם על מה שנראה כמובן מאליו שהצד השני אמור לעשות, כגון: עזרה בתחומים שונים, השקעה בילדים ובחינוכם, וכל כיצא בזה.

יש לזכור, שעל אף שהדברים היו מתבצעים גם ללא דברי השבח והמחמאות, המילים הטובות הללו יוצרות הנאה ושמחה בעשייה. ובפרט, שהכרת הטוב הינה מחויבות תורנית, ללא כל קשר לשאלה האם הדבר היה נעשה בכל מקרה או רק למעני. וכבר אמרו רבותינו ז"ל (מדרש תנחומא שמות ה): "כל הכופר בטובתו של חברו, סופו שיכפור בטובתו של הקדוש ברוך הוא."

בתורה ובדברי חז"ל מצאנו שיש להכיר טובה אפילו כלפי הדומם (עיי' רש"י שמות כ, כג), ובוודאי

מחמאה חיצונית

מטרת המחמאה, לחזק את הטוב הקיים, ולסייע לזולת לתקן את חסרונו. וכשמדובר באדם שטרח למענו, הרי אנו גם מחויבים להכיר טובה. לכן, גם אם לא קל, ירגיל כל צד את עצמו לשבח או להחמיא או להודות לבת או בן הזוג על המעלות והמעשים הטובים באמת, על אף הטענות על ההתנהלות בעניינים אחרים. כך האדם גם מנהל את חייו על פי האמת והנכון בעיני ה', וגם מרוויח שלום בית בר קיימא וחיים טובים לו ולמשפחה.

מתוך ספרו החדש של הרב זמיר כהן: המדריך המלא לנישואין מאושרים, לרכישת חייגו להידברות שופס: 073-222-12-50



אוהבים את הידברות 'עונג שבת'?

הירשמו עכשיו וקבלו עלונים לחלוקה עם שליח עד פתח הבית!

חייגו עכשיו < 073-2221388

ההפצה כרוכה בהשתתפות סמלית • מוכר לחזור מס לפי סעיף 46 • ניתן לשלם מכספי תרומות מעשרות

עריכה: דודו כהן • עריכה גרפית: שני מויאל • עריכה לשונית: דבי רייכמן • הפצה ולוגיסטיקה: מליה זכריה ואסתר שמיר

מבחן גורלי

בחור ישיבה למדן וכשרוני, מגיע לפגישה לצורך שידוכים. אך המטרה שלו אינה לבחון את המיועדת - אלא את אביה. אביה, תלמיד חכם למדן לשעצמו, נוהג להביך כל בחור שבא להיפגש עם בתו במבחן קשה ובלתי אפשרי, בו כולם נכשלים. גיבור סיפורנו נשלח על ידי חבריו כדי לשים את האב במקומו, ולהשיב לו מנה אחת אפיים. מה שקורה אחר כך, מעמיד במבחן את שניהם...



אחד מתלמידי הישיבה
אבל הם ענו תשובה שלילית, וכשעונים
תשובה כזו, נחש מה?
זה מעלה את המחיר.
שלה, לא שלנו.

היא הוצעה לבחור אחר מהישיבה, שקיבל עדכון מראש על המבחן המצופה. הוא נבחן ממש כפי שנבחנו לשיבה גדולה, ניגש למבחן, והמזחה של אבא שפשוט תוקף אותו בלימוד שב על עצמו. האב מביא לו סתירות ופירויות, ופשוט מוציא אותו אפס בלימוד.
הבחור נכנס לפגישה שפל רוח, ויצא ממנה במצב גרוע יותר.

מדובר היה בבחור שכמעט התגאה בכמות ההצעות שענה להן בשלילה, וכאן הוא ענה תשובה חיובית להוטה, כתוצאה מאותה תיאוריה שגרמה לו לענות לאחרים תשובה שלילית...
אולם הוא קיבל תשובה שלילית, אלא מה?
לכאורה כאן היה צריך להסתיים הסיפור של המשפחה הזו, לפחות בישיבה שלנו.
אבל הסתבר שהסיפור רק התחיל.

השם הזה החל להיות חם, ובחורים רבים דאגו לכך שהשידוך יוצע להם. אני חושב שהתפתחה תחרות בין הבחורים. תבין, מדובר בבחורים שהתהלכו בגאווה כביכול הם אדוני העולם, ולפתע ראו את חבריהם נדחים בזה אחרי זה. זה איתגר אותם. אני חושב שדווקא המידות הרעות והגאווה אבל את האבא הזה היה קשה לנצח. כל בחור שבא אליו לפגישה, יצא קטן-קטן-קטן. כולם פשוט לא סבלו אותו, ובכל זאת, עוד ועוד בחורים הוסיפו לנסות.

אני מצדי כלל לא ניסיתי.

אמרתי לכולם שלא מתאים לי כזה שווער, שאת המבחנים שלי כבר עשיתי ולכן אני כאן, ושאינ לי שום כוונה לעמוד לשום מבחן, בטח לא בבית שאני רוצה לבנות.

ההצעה הזו הוצעה לי מספר פעמים, ואני עניתי בסירוב מוחלט.
לאחר כשנה של ניסיונות מצד המשפחה לשלוח אליי שדכנים ולהציע את ההצעה - הסכמתי לפגישה.

הם חשבו שאולי ננעתי להפצרות או שאולי הגעתי למסקנה שהם מתאימים לי, אבל האמת הייתה שונה לחלוטין וממש לא נעים לי לספר על כך.

מה שקרה הוא, שאחד מחברי הטובים הושפל על ידי האב, וכל החברים הפצירו בי להסכים להיפגש מסיבה פשוטה -
להעמיד את האבא על מקומו.

כאן המקום לספר, בצניעות המתבקשת, שתמיד נחשבת למישהו שמבינ בלימוד ואף יותר מכך. בשיעור הכללי תמיד הייתי זה שנכנס עם ראש הישיבה לוויכוחים עמוקים בלימוד, ומשם קלטו הבחורים את ידיעותי ואת יכולותיי.

הם רצו שאלך לשם ואגמד את האבא; שאטחן אותו דק-דק על כל הבחינות וההשפלות שערך לבחורים לפני.

הסכים

לפגישה.

כשהגיע לבית

הבחורה, הכניסו אותו לסלון

והוא המתין לתחילת הפגישה.

אבל מי שנכנס לחדר היה אביה של הבחורה.

הוא נכנס עם גמרא, הגמרא שלמדו הבחורים באותה עת, והחל לבחון אותו. לא פחות ולא יותר. הבחור היה בהלם, אבל לא העז למחות, וכך מצא עצמו במשך חצי שעה "נבחן" על ידי האב.

עליך להבין שאומנם "לדבר בלימוד" לפעמים מקובל, אבל זה לא היה "לדבר בלימוד", זה היה סיפור אחר לגמרי, יותר בכיוון של "לתקוף" אותו בלימוד.

כל בחור ישיבה יודע איך זה נראה שתוקפים אותך בלימוד. זה לא אמיתי ולא לשם שמים, אלא להראות לך שאתה אפס. בדרך כלל בחורים אינם מגיעים למצבים כאלה, אבל הבחור הזה לא ידע איך לצאת מהעניין.

בשלב מסוים הוא רצה לקום ולומר: "סלח לי, אדוני, הפגישה הסתיימה, כי איני רואה בך מועמד לשידוך", אבל מובן שהייתה זו מחשבה מופרעת ותו לא.

לאחר מחצית השעה החלה הפגישה האמיתית. הבחורה הייתה מיוחדת במינה והתאימה לבחור מאד.

בסיומה היה הבחור נבוך ומבולבל. מצד אחד, בהחלט התאים לו להמשיך לפגישה שנייה, אולם מצד שני - האבא...

הוא בא לישיבה וסיפר את הקורות אותו, ואנחנו כמובן אמרנו לו שירד מהעניין, אבל הוא התעקש שהבחורה בפירוש שווה את מבחן הקבלה המפרך. הורי הבחורה חסכו לו את הדילמה. הם ענו תשובה שלילית. וזה היה הנוסח: "הבחורה דווקא חשבה שאפשר להמשיך, אבל האבא..."

הבנו.

האמת היא, שגם אם התשובה הייתה חיובית, לדעתי הבחור לא היה ניגש ממילא, וכמותו אף לא

ה

סיפור שלי

התרחש לפני למעלה מעשרים שנה, ועדיין אני חושש לספר אותו.

חושש, ובכל זאת מספר, כי הוא מרתק ויש בו מוסר השכל. אני מקווה שאיש לא יזהה את הדמויות הנוטלות בו חלק, מלבד אלו שממילא מכירים את הסיפור מקרוב.

למדתי באחת הישיבות הידועות והחשובות בארץ. מדובר בישיבה שבה מתרכזים הבחורים בעלי הכישורים הברוכים ביותר, וזה סיפור בכלל לא פשוט להתקבל אליה.

בחורי הישיבה הזאת נחשבים לשידוך מעולה, וממילא יש ביקוש רב לבחורים שלומדים בה.

ביקוש, כמו שאתה יודע, גורם לעליית מחירים. בחורים שחשים כי מחירים עלה, מרשים לעצמם להתנהג בצורה שונה מבחורים שחוששים לזיווגם. ההתנהגות הזו לא בדיוק צודקת ואינה מוסיפה למידותיהם הטובות. לאחדים מהם היא גורמת להפסיד את השידוך המתאים להם, כי מרוב שראשו של הבחור 'בשמים', הוא מאבד את הקרקע.

בחורים רבים שאני מכיר באופן אישי, הסתובבו שנים רבות אפופי תחושת עליונות מרוב הצעות. עם השנים מבלי שהרגישו, הלכו ההצעות ופחתו, ובשלב מסוים - כשלחבריהם נולד הילד הרביעי או החמישי - הם הבינו שאיחרו את הרכבת והחלו לרדוף אחריה.

בחורים אלו שילמו את כל הדרך חזרה מהמסע אפוף הגאווה שלהם, וחלק מהם עדיין עושים את הדרך הזו.

אך לא על כך הסיפור שלי.

לאחד הבחורים הוצעה הצעה חשונה - בחורה שאביה נשא תפקיד תורני חשוב.
הוא בירר עליה ושמע דברים טובים, ואז

"מצוה מן המובחר להשתדל להשיג מצה שמורה של עבודת יד, שנעשית בידי אנשים יראי שמים" (ילקוט יוסף הלכות מועדים)

ניתן לרכוש
מצות קשות או רכות
מצות שמורות עבודת יד
למהדרין מן המהדרין

מהרו לקנות את המצות טריות וטעימות



באישר
משרד
הבריאות



בטל': 050-8250555 | פקס: 08-8503100 | 08-8600748

E-MAIL: B0522629086@GMAIL.COM

מצות ברכת הפסח
להשיג בחנויות המובחרות

לא מרגישה רצון להביא ילדים?

לכן גם אם תנסי בכל כוחך, לא תצליחי לשער את הרגשות שתחושי בבוא היום כשהיו לך ילדים משלך. השמחה והברק שהזכרת מגיעים רק לאחר שמחזיקים תינוק ביד. כל מה שיש לרווקים לפני כן הוא רק ציפייה דמיונית, אפילו לא צל של הדבר האמיתי שנקרא משפחה.

דרכם של אנשים שחושבים ומתפלספים יותר מידי – לעשות טעויות שאפילו אנשים פשוטים אינם עושים. לכן עצתי לך, פעלי בתמימות כדרך שבה אלוקים ברא והדריך את עולמו. זו היא הדרך התורה בחיינו: "תמים תהיה עם ה' אלוקיך" (דברים י"ח, י"ג).

לעצם השאלה השכלית ששאלת, מהי המטרה בהבאת ילדים, אציין שלוש סיבות:

1. הקב"ה ציווה לקיים מצוות פרו ורבו, וכשם שהורינו מילאו את חובתם בהבאתנו לעולם הזה, זוהי חובתנו להביא ילדים נוספים לעולם.



2. אך יותר מזאת, הבאת ילדים יהודים לעולם נובעת מאהבת ישראל, מתוך הצורך החשוב מאין כמותו להרבות את בני עמנו הקדושים – את עם ה' הנבחר, השומר את התורה והחגים מזה 3,300 שנה ומעביר אותה לדורות הבאים. אנו רוצים להוריד נשמות קדושות לעולם הזה, להרבות תורה בישראל ולחזק את בני עמנו, אשר עתיד הגאולה של העולם כולו תלוי בהם.
3. ירדנו לעולם הזה כדי לתקן את נשמותינו, וכיצד ניתן לדעתך לקיים מצוות "ואהבת לרעך כמוך" יותר מאשר בבני משפחה החיים יחד עמנו בתוך ביתנו? איזו אהבה והקרבה גדולה יותר קיימת בעולם הזה מן התמיכה והטיפול האוהב והמסור בילדינו מהלידה ועד החופה? אדם שלא זכה להביא ילדים לעולם – לא זכה להתפתח ולהגיע לשלמותו הרוחנית. מתוך הטיפול המסור בילדים וחינוכם, זוכים שני ההורים להתחזק ברוחניות ועבודת המידות, ולהפוך לאנשים טובים יותר בעצמם. ומכאן שזו היא תכלית רוחנית בעבודת השם.

בעזרת השם תזכי למצוא את זיווגך בקרוב, ותגדלי בנים ובנות לתורה ומצוות בנחת ושמחה.

לכתבות נוספות של דניאל בלס, מוזמנים הקוראים לבקר במדור "תורה ומדע" שבאתר הידברות

היא הייתה טובה; ככל שהוא היה גאוותן – כך היא הייתה ענוותנית; ככל שהיה מתנצה – כך היא הייתה עדינה ואצילית.

בסופה של הפגישה מצאתי עצמי מבולבל לחלוטין.

לא חזרתי לשיבה. הייתי כל כך נבוך. לא היה לי מה לענות לחברה.

מצאתי עצמי ממתין בקוצר רוח לתשובה. ברור היה לי שהיא תהיה שלילית. איני מכיר בן אדם שינעה תשובה חיובית למישהו שהשפיל אותו כל כך.

וכשהגיעה התשובה, הבנתי כמה טעיתי. היא הייתה חיובית.

כעת, מה אני אומר לחברה?
חזרתי לשיבה ואמרתי שהיה לנו ויכוח "סביר" בלימוד. לא סיפרתי דבר על הסדרה שהעברתי לו, ומצד שני לא אמרתי את ההיפך.

את ההמשך אין צורך לספר. נפגשנו מספר פעמים, אביה ניסה פעם אחת נוספת לדבר אתי בלימוד, והפעם השנייה אמנם לא הייתה טראומטית כמו הראשונה, אבל הייתה חזקה דיה כדי לגמול אותו מהרעיון.

התארסנו (ובאירוסין ראיתי אותו "תוקף בלימוד" אחדים מחברי), התחתנו, וכיום אני כבר מחתן ילדים.

במהלך השנים נוצרו מספר פעמים עימותים למדניים ביני ובין חמי, וזה תמיד נגמר רע מבחינתו. עם הזמן הוא נמנע מלפצוח בעימותים כאלו אתי, אולם עם החתנים האחרים שהשתחלו איכשהו למשפחה, הוא עשה זאת שוב ושוב. נאלצתי להגן עליהם, וכאשר היה טובח מישהו על השולחן, הייתי מתערב ומחר מאד גורם לו להתחרט על שהתחיל עם זה. נוצר מצב שהחתנים העדיפו לבוא רק בשבתות שאנחנו התארחנו, אחרת נעשה בהם ליניץ' למדני...

כיום, שנים אחרי, אני רושם את הסיפור הזה כדי להאיר את נושא הנצחנות בלימוד.

כן, יש משתמשים בתורה כקדום לחפור בה, ואני חייב לומר שהיצר הזה קיים אצל למדנים רבים, אבל מלבד הלימוד צריך גם מידות, והמידות אמורות לעצור אותם מכן.

יש דרכים רבות להעליב בני אדם, רובן גלויות לעין, אולם בלימוד זה נעשה בסתר. זה נראה כמו... כמו לימוד, אבל כל למדן יגיד לך שלימוד זה לא. למעלה מעשרים שנה חלפן, ואני עדיין חש ייסורי מצפון על הדרך שהובילה לשידוך, שהייתה בפירוש שלא לשמה. אף שהכל משמים, אין זה תירוץ למעשה שעשיתי בנעורי, שהגיע ממניע נקמני.

אסיים במילה טובה על חמי, שאולי תיעלם מעיני הקוראים אם לא אזכיר אותה בפירוש: עצם העובדה שאחרי שהשפילתי אותו כל כך בלימוד ענה תשובה חיובית, מלמדת שיש בו מידה רבה של אהבת תורה והגינות. גם אם הוא לא נהג כשורה כלפי כל הבחורים, זו הייתה דרכו להעביר אותם את המשוכה הגבוהה שלו.

אני חושב שכל מה שהוא חשב שטוב בי – דווקא לא היה טוב. הנס שלי, שהוא לא עלה על זה.

בתחילה לא רציתי לשמוע על כך, אך לאחר שחברי הטוב יצא משם מושפל וחבול, ראיתי עד כמה רוחו התערערה – ונכנעתי להפצרתם של הבחורים. הודעתי לשדכן שנדנד לי במשך חודשים, שהוא יכול לענות תשובה חיובית.

אפילו לא הכנתי עצמי למבחן, ואני מתנצל על היהירה. ידעתי את הסוגיה הזו על בוריה, והלכתי פשוט למחוך אותו.

זהו בדיוק מה שעשיתי.

הוא הגיע ב"פזזה" שאותה הכרתי מהסיפורים עם ביטחון עצמי רב. זרק לי איזו שאלה, ואני אפילו לא עניתי לו. שאלתי אותו מדוע הוא חושב שזו קושיא.

הוא ענה לי: "אתה לא רואה מה שרש"י כותב על המקום? זה סותר לגמרי את דברי הגמרא בעמוד הקודם".

אמרתי: "זה בגלל שלא למדת את הרש"י במסכת בבא מציעא. אם היית לומד אותו – היית מבין שהקושיא שלך לא קושיא".

"מה אומר שם רש"י?"

"אתה לא זוכר?" שאלתי, "הרש"י על הסוגיא הידועה... וכאן הזכרתי את שם הסוגיא. הוא לא כל כך זכר את הרש"י, ואני נתתי לו הרבה מאד זמן להיזכר, ורק אחר כך התחלתי להזכיר לו. גם בזה לא עשיתי לו הנחות. ציטטתי משפט ואמרתי: "זוכר?"

הוא ביקש: "תמשיך עוד מילה", ואני המשכתי עוד מילה, עד שנאלצתי להסביר לו כמו לילד בכיתה ד' מה רש"י, אומר ולמה הקושיא שהשמיע אודות רש"י פשוט לא מתחילה...
"יפה מאד", אמר לי, "באמת תירצת את הרש"י".
"מה פתאום תירצתי? הרש"י הזה הוא אחד הקשים ביותר שנתקלתי בהם".

"מדוע?"

"אתה מכיר את הגמרא בקידושין בנושא?"

איכשהו הוא נזכר.

"היא מנוגדת לחלוטין למה שרש"י כאן אומר".
וכאן הצבתי בפניו גמרא מפורשת שגורמת לדברים של רש"י להיראות תמוהים ביותר ואף בלתי מתקבלים על הדעת.

הוא ניסה לענות כמה תירוץ סרק, אבל אני דחיתי את תירוץיו בקלות ובצורה שהבהירה לשנינו שהוא אינו מתחיל להכיר את הסוגיא.

לבסוף הודה שאין לו תירוץ.

"אני מתפלא", אמרתי, "הגמרא כאן בעמוד מיישבת את הסתירה הזו". והתחלתי לקרוא בגמרא שלו שתי שורות, שפשוט גרמו לכל הקושיא להיעלם מאליה.

הוא ישב נבוך ומזיע, ואמר: "זה טוב, זה טוב, תן לי לשבת על זה. בינתיים אני חושב שכדאי שתיפגשו".

האמת היא, שבעניין הזה הייתה לי בעיה. להעמיד איש נפוח על מקומו זה דבר אחד, ולהיפגש לחינם עם בחורה זה כבר משהו אחר. אבל זה כבר היה מאוחר מדי. אם הייתי עוזב בשלב כזה, הייתי פוגע בבחורה. נכנסתי.

זו הבחורה הכי מיוחדת שפגשתי מימי. ממש ביחס הפוך לאביה. ככל שהוא היה קשה – כך



להזמנות 1700-554-554
להשיג ברשתות הנבחרות.



כזה ראה וקדש

"אני בעצמי ביקרתי שם. יין משובח. הכל על פי דיני תורה."



מרן זצ"ל ובניו כיום שהפריש תרומות ומעשיות ביקני ירושלים התשס"ט



הכל לשם יחוד קודשא בריך הוא... ”אם הרב ילמד תוך כדי טיול, יחלש גופו! עליו לטיל ללא ספר בידיו, ולנשם אויר צח במנוחת הנפש, ללא כל מאמץ!”

ביתו, לאבחו את מצבו ולמצא תרופה לחלשתו. אחרים מן הרופאים היו יהודים, ואחרים היו מסלמים. הרופאים בדקוהו במסירות רבה, ולבסוף קבעו: ”הסבה לחלשתו הרבה של הרב הנה, משום שהוא רגיל לשבת על הקרקע בישיבה מזרחית, ולכתב חדושים ותשובות הלכתיות במהירות וברצף.”
”הקתיבה הרבה גורמת לרב מאמץ מרבה, ועליו לחלץ את עצמותיו ולצאת מדי יום לטיול באויר הצח”, אמרו הרופאים, ”יבצערת ה’, יעלה הדבר מזור

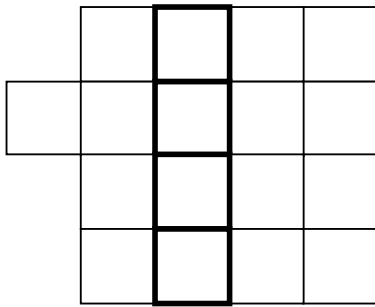
ה’בן איש חי’ היה ידוע כמי שהחשיב מאד את עינו ההכנה למצוה. על מצוות רבות חבר ה’בן איש חי’ נסח של ”לשם יחוד”. כלומר, נסח הנאמר קדם עשיית המצוה, שבשעת אמירתו מתכוונן האדם לקיים את המצוה בתקנה, כרצון הבורא. ובענין זה, יספר המעשה הבא...
היה זה כאשר ה’בן איש חי’ חש שלא בטוב. ראשו היה כבד עליו, וחלשה תקפה את גופו. רופאים ממחים הזעקו אל

לחלשתו!”
שמע ה’בן איש חי’ את דברי הרופאים וקבל את דעתם. הוא קרא אליו את בנו יחידו, רבי יעקב, ובקש ממנו: ”אנא, הבא עמך ספר כלשהו, והתלוה אלי לטיול, כך נוכל ללמד יחד בדרךנו...”
”חלילה!” נזעקו הרופאים, ששמעו את דברי ה’בן איש חי’. ”אם הרב ילמד תוך כדי טיול, יחלש גופו! עליו לטיל ללא ספר בידיו, ולנשם אויר צח במנוחת הנפש, ללא כל מאמץ!”
”ניחא...” אמר ה’בן איש חי’, ”אולם, לכל הפחות אתעמק בנושא מסים במחשבותי, כדי שלא אסיח דעתי מדברי תורה!”
”לא ולא!” התחננו הרופאים, ”אנא, הלא אסור לרב לאמץ כלל את מחו. עליו לטיל במנוחה גמורה!”
ה’בן איש חי’ שמע את דברי הרופאים, ושקע לרגע קט בהרהורים. דממה השתררה בחדר, ואז קם ה’בן איש חי’ ממקום מושבו ואמר: ”אם כך הוא, הרי שאני מצוה על פי דברי תורתנו הקדושה, לטיל בלא ללמד כלל, משום שקד נצטוינו בתורה: ונשמרתם מאד לנפשותיכם!”
ובעודו עומד על רגליו, עצם ה’בן איש חי’ את עיניו ואמר בדבקות רבה: ”לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, הריני יוצא לטיל כדי לקיים את גופי ולהביא לבריאותי, לקיים מה שצונו: ונשמרתם מאד לנפשותיכם, ויהי נעם ה’ אלקינו עלינו, ומעשה ידינו כוננה עלינו, ומעשה ידינו כוננהו...”

לרכישת הספר 'הבן איש חי' לילדים
בהידברות שופס חייגו: 073-222-12-50

חידה בריבוע

מאת עוזי קייש



הנרה: התשובות בכתיב מלא

- מדוע ארון עצי השטים נקרא על שמו של בצלאל? (רשי" שמות לו, א). "לפי שנתן על המלאכה יותר משאר חכמים".
- הנס שנעשה בהקמת המשכן ע"י משה רבנו הוא: (רשי" שמות, לט, לג) "זקף וקם ____".
- מי היה בנה של מרים לפי פירוש רש"י? (רשי" שמות לה, ל) " ____ בנה של מרים היה".
- הנשיאים לא התנדבו בתחילת מלאכת המשכן ונענשו: (רשי" שמות לה, כז) "נחסרה אות ____".

אם פתרתם נכונה את החידון, תקבלו בטור המודגש את הטעם לכך שהכיר נבנה מהמראות הצובאות. לפי פירוש רש"י. "במראות הצובאות... ונעשה הכיור מהם שהוא לשום ____ בין איש לאשתו להשקות ממים שבתוכו למי שקנא לה בעלה ונסתרה".



מה בפרשה?

מסיימים לבנות את המשכן

אנחנו קוראים השבת שתי פרשות מחברות, ויקהל-פקודי. בפרשת ויקהל מתמלאות כל ההוראות שנתנו בפרשות הקודמות - מלאכת בנית המשכן יוצאת לדרך. בוני המשכן הם בצלאל בן אורי, אהליאב, וכל מי שנתן לו ה' חכמה לעשות את מלאכת המשכן.
בפרשה מתארים בנית המשכן והאהל, הקרשים, הפרוכת והמסך, הארון והכפורת, השלחן והמנורה, מזבח הקטרת, מזבח העולה, הכיור וכנו וחצר המשכן.
פרשת פקודי מסיימת את נושא בנית המשכן. מפרטים בה החמרים ששמשו למלאכת המשכן וכליו, ומתארת עשיית בגדי הכהנים. בסופה של המלאכה מובאים כל כלי המשכן אל משה. משה מאשר את המלאכה שנעשתה לפי מצוות ה', ומברך את העושים בה.



USB עם מיטב תוכניות הילדים
המרתקות של הידברות

לא מסך המחשב או הטלוויזיה אצלכם הבית

לפרטים והזמנות חייגו: 073-222-12-50
shops.hidabrot.org



מחפשים איך
להעסיק את הילדים
בחופשת הפסח?
רוצים להעשיר את
הילדים בתוכן
איכותי וחינוכי?



שוקולד וג'אנק, קשב וריכוז

בשבוע שעבר התייחסנו לסוכרים הפשוטים ולמיני מאפים שונים ומתוקים, המשפיעים על הפרעות קשב והתנהגות היפראקטיבית של ילדים. הפעם אני רוצה לציין שלא רק הסוכרים השונים חשודים בהפרה של האיזון. ישנם רכיבים רבים נוספים במזון המשפיעים על חוסר המיקוד ויכולת ההקשבה, ומגבירים את ההתנהגות ההיפראקטיבית. שוקולד, למשל, הוא אחד המזונות הטעימים לרבים מן האנשים, אך יש מהילדים שהשוקולד משמש אצלם כממריץ עוצמתי מאד, שמגביר את ההתנהלות הבלתי נשלטת של אותם ילדים ומביא אותם לחוסר שקט. זאת, "בזכות" חומר שנמצא בשוקולד - התאבורמין, שבכמויות עודפות עלול, אצל הרגישים, לגרום לעצבנות, חרדות, פחד ופעילות יתר. יש חשודים רבים נוספים, המעצימים את ההתנהגות הלא שקטה של ילדים רבים. אלו הם, למשל, צבעי טעם, מאכל וריח, הממלאים את המזונות והממתקים של הילדים, כולל קורנפלקס, דגני בוקר ועוד.

מחקר מעניין בעניין זה, שנערך בקליפורניה, מספר על השפעה של מזונות שונים, חומרים סינתטיים וכימיקלים שונים שהוספו למזון של עכברים, ואשר השפיעו על הבריאות וההתנהגות שלהם.

- הם השתמשו בארבע קבוצות עכברים:**
- קבוצה אחת הואכלה במזון טבעי ובמים נקיים.
 - קבוצה שנייה הואכלה במזון טבעי, מים נקיים ונקניקיות.
 - קבוצה שלישית הואכלה בדגנים מצופים בסוכר ובמיץ פירות.
 - קבוצה האחרונה הואכלה בסופגניות ובקולה בלבד.

תוצאות המחקר היו שהעכברים שהואכלו במזון טבעי ובמים נקיים נותרו ערניים וקשובים. אלו שהואכלו גם בנקניקיות, הפכו אלימים. הקבוצה שהואכלה בדגנים מסוכרים הפכה עצבנית והיפראקטיבית, והתנהלה בחוסר שקט. הקבוצה שהואכלה בסופגניות ובקולה הפכה חסרת יכולת לתפקד חברתית. היא התנהלה בפחדנות והתקשתה לישון...

נדמה לי שהמסקנה פשוטה ומובנת מאליה. פשוט יש להתחיל לאכול אוכל איכותי, ולא להיכנע לתרבות הצריכה שכל כך משפיעה על החיים שלנו, ההתנהגות והמידות שלנו. אליהו שכטר הוא אירידואלוג ומטפל טבעי

עובדת (עבודה) זרה

עבודות הפסח יכולות להפוך להיות "עבודה זרה", נטולת משמעות - און מרום של עבודה יהודית

הן בעגל, והן במשכן - קיימת הייתה נתינה. מדוע, אם כן, ילדה הנתינה הראשונה - עבירה, ואילו האחרת הביאה לקיום מצווה עצומה - הקמת משכן? ראשית, מפני שהנתינה שקדמה למעשה העגל הייתה מתוך לחץ, היסטוריה ובהלה, בעוד שהנתינה למשכן נעשתה מתוך נדיבות לב ושמחה. שנית, ואולי העיקר - בהקמת המשכן היו הנשים שותפות פעילות, בעוד שבמעשה העגל - הן סירבו להשתתף. אפשר לעשות מניקיון הפסח "עגל זהב" ולהפוך "עובדת זרה", ואפשר לעבוד מתוך רצון ושמחה ולהקים לקראת פסח משכן לבני משפחתך, ממש כמו נשי המדבר "אשר נשא לבן אותנה בחכמה". מה הייתה חכמתן המיוחדת? ובכלל - מה הקשר בין עבודת כפיים לבין חכמה?!

חכמה נשית היא היכולת להיות מחוברת לתהליך, אפילו הוא ארוך ומייגע: במדבר, מגיבים בהיסטוריה, כשמשו בושש לרדת מן ההר, בעוד שהנשים, מנוסות במלאכת הסבלנות, מסרבות ליטול חלק בפתרון ה"אינסטנט" הגברי - עגל הזהב. כך גם בעבודות הניקיון לפסח - לאישה ישנה החכמה המולדת לא

ההבדל שבין ענווה לגאווה

הכרה ביכולות שלנו איננה גאווה

לפני מספר שנים ניהלתי מעון ילדים. כחלק מהתפקיד קיימתי ראיונות עבודה רבים. אחת המרואיינות האירה לי מספר תובנות גדולות וחשובות, והתשובות שקיבלתי ממנה לשאלותי גרמו לי להתבלבל. אתאר בקצרה את הלך הדברים:

"אני מבינה שיש לך ניסיון עבודה במעונות ילדים. אשמח שתרחיבי מעט".

"תשמעי, אני לא כל כך אוהבת לספר על עצמי... הרי 'אין הנחתום מעיד על עיסתו'... אבל עבדתי במעונות ילדים בעבר".

"אוקיי... אז ספרי לי קצת על עצמך".

"תראי... מה אני יכולה לספר על עצמי? אני בן אדם פשוט. אין לי יותר מדי מה לספר".

"אני רואה שאת מנסה להצטנע, ובכל אופן אני צריכה שתנדבי לי קצת מידע".

"אני בסדר גמור... אין תלונות".

אני מתארת לעצמי שכבר הבנתם את הכיוון, ויותר מזה, שאת העבודה היא לא קיבלה.

כשאני מדריכה נשים להתחבר אל האוצרות הפנימיים שבהן, הן מרגישות לא בנוח. הטענה היא: "איך אני יכולה להגיד לעצמי שאני טובה, מוצלחת, יפה, אהובה? איפה הצניעות? ומה עם ענווה?". רובנו פשוט לא מבינים מה היא גאווה ומה היא ענווה.

הקב"ה חנן כל יהודי בכישורים, יכולות ותעצומות אינסופיים על מנת שישתמש בהם כדי להגיע לתכליתו. בהמעט ערכו העצמי, הוא בעצם דוחה את כל המתנות

רק להמתין לשעה שבה "יגמר כל זה", כי אם גם להשקיע שמחה, רצון ותפילות בתהליך עצמו. איש, לעומת זאת, נתקף בעתה נוראה כשהוא נכנס לביתו ולגוד עיניו עומד השולחן כשהכיסאות מונחים על גביו! קשה לו, כנראה, לדמיין איך ייוולד ליל סדר מחוסר סדר שזכה... כיצד, אם כן, נהפוך את תהליך הניקיון ל"עבודה יהודית" - שמחה וחכמה, ולא נלחץ את בני הבית? ראשית, יש להטיל על בן הזוג "משימות נקודתיות" עם התחלה וסוף - כניקוי ספריה או תנור אפייה... שנית, לא להרעיב את הילדים, גם בערב פסח הם ראויים לאוכל מזין! שלישית, לא להילחץ מקצב ההתקדמות של השכנה. כולנו נגיע, בע"ה, לליל הסדר כשהבית נקי ומצוחצח! רביעית, לא לקבוע ש"עד השבוע הבא - ספיק כך וכך". ה"בן איש חי" מסביר כי ככל שאדם "אומר מעט", כך יסייעו בידו מן השמים "לעשות הרבה".

והעיקר: לא להגזים! משה רבנו מפסיק את העם מנתינתו העצומה למשכן, ובעצם - מדוע? מה רע לתת עוד ועוד? מפלאי ה"שפת אמת" לפרשה להסביר, כי לא ייתכן שאדם ייתן וייתן עד אינסוף, ועדיין ישמור על רוח טובה ונדיבות לב: באיזשהו שלב, יגיעו בהכרח הלחץ, הכעס והמרירות.

לא לעבודה זרה! כן לעבודה יהודית!

כל ספרי הרבנית ימימה מזרחי - בהידברות שופס! 073-222-12-50

העצמה לנשמה

מאת הרבנית חנית אמאייב

וסגולותיו. לעומת זאת, הוא מדמה בנפשו שעל ידי ההכרה בהצלחותיו וציונם בפני עצמו או בפני אחרים, בזמנים הראויים לכך, הוא עובר על חטא הגאווה.

כדי לדעת דרך הישר בה עלינו לילך, יש להבין שהקב"ה, תכלית הטוב והאהבה הטהורה, מבקש שנכיר בעובדה שאנו אהובים ללא תנאים, שערכנו לא יסולא בפז, שההשתדלויות שלנו הן שמניבות הצלחות, בס"ד, ושמעצם היותנו חלק א-לוק ממעל, אנחנו אור אינסופי שמאיר ומשפיע בעולם! ההכרה בכך אין בה משום גאווה, אלא הכרת הטוב על הזכות שנפלה בחלקנו ועל כל מתנות החיים שקיבלנו.

ענווה משמעה לקחת את האוצרות, הכישורים וההצלחות שקיבלנו, ולהשתמש בהם לקדש את החומר, ולפאר ולרומם את שמו יתברך בעולמו, כי "מלוא כל הארץ כבודו". כלומר, עלינו להכיר ביכולותינו ובעוצמותינו, ומצד שני, להשאיר את הכבוד והתהילה למי שנתן לנו כל אלה.

את משכנו של ה' יתברך בעולמו אפשר לבנות רק באמצעות הכוחות והחוכמות אותם קיבלנו כולנו, מאיתנו יתברך: ו'מלא אתו, רוח א-ל, להים, בקב"ה בתבונה ובדעת, ובכל-מלאכה... ויעשו כל-תחם-לב בעשי המלאכה, את-המשכן". אם כן, רק יהודי שיועד להכיר ולהעצים את שלל המעלות שבו, על אף מגרעותיו שלמען תיקונם נשלח לעולם, יכול לעבוד את ה' מתוך שמחת הלב והתרוממות הרוח. שבת שלום.

ניתן להשיג את הערכות ליישן והעצמה והספר של הרבנית חנית אמאייב בהידברות שופס חייגו: 073-222-12-50

כשעולם ההכריות הפך לג'ונגל, יש את

שבע ברכות



הגדה של פסח

הלילה הזה, הלילה הזה, כולנו פסובין... עם הרב זמיר כהן!

ההגדה כוללת:
הלכות פסח, פירוש על ההגדה עם דברי מוסר והנהגות, שיר השירים מבואר

נספח מיוחד:
תמונות מרהיבות של השעבוד ויציאת מצרים בראי הממצאים הארכיאולוגיים



לפרטים והזמנות חייגו:
073-222-12-50
SHOPS.HIDABROOT.ORG



מגוון מתנות יודאיקה במחירים מיוחדים
באתר הידברות שופס!

- 1 כיסוי למצות 62004
- 2 כיסוי למצות 62208
- 3 קערה למצות 1247
- 4 קערת סימנים 57891
- 5 קערת סימנים 89367
- 6 סט כיסויים יוקרתי לשולחן הסדר 61451
- 7 סט כיסויים יוקרתי לשולחן הסדר 62333

קורס הכשרת מרצים
שע"י ארגון הידברות

לאור ההצלחה האדירה מאז 8 יולי 2017!

בוא לקורס מקצועי וייחודי לקבלת מיומנות ליצירת הרצאה מרתקת

בהשתתפות:

הרב **זמיר כהן** הרב **שמחה כהן** הרב **נתן רוזן**
ומרצים אורחים: ר' חנן לדרמן ור' שמעון פרץ

◀ החל מ-א' באייר תשע"ז 27/4/17 ▶

כנול 9 מפגשים בימי חמישי | בין השעות 19:00 - 22:00
מיועד לאברכים ולבוגרי ישיבות

לפרטים ולהרשמה: **073-222-1-300**
בבית הידברות, רח' שנקר 20, קרית אריה, פ"ת (סמוך לצומת גהה)

קבלת הצעת נישואין? קבעתם תאריך לחתונה?
אנחנו הצעד הבא -

בואו לסדנא ייחודית שתתן לכם כלים לנישואים מוצלחים *מתאים גם לנשואים בשנתם הראשונה

הרב **אבנר קוואס** הרב **זמיר כהן** הרב **איתמר אינהסזאן**

הסדנא כוללת 6 מפגשים בימי רביעי החל מ-ל' ניסן 26.4.17 | 18:30-22:00
בבית הידברות רח' שנקר אריה 20 פ"ת (סמוך לצומת גהה)
מהרו להרשם.. ביחד כמובן! **073-222-1-300**
סדנא נוספת תפתח ביולי-אוגוסט

כמה פאזנים רבנית לבוא, ופיו מניחות...

הכרשת חלה סדנת התבודדות

בליווי רוחני של הרבנית

חדוה לוי
מופע מוזיקלי והרקדה אל תוך הלילה!

שלישי עד חמישי
ערב ראש חודש סיון 23-25.5.17
כ"ז-כ"ט אייר
לקראת חג מתן תורה 3 ימי חוויה והתעלות רוחנית מפאלה ופודיפ - תיקוד ולאחופ!

מופע מצחיק!! סטנדט מרגש ומחזק של ר' שמעון פרץ

גן סופיה

נסיעת אביב לקברות הצדיקים באוקראינה
עם הידברות ברדיצ'ב · ברסלב · אומן · מזיבוז'

חוויה של פאזן בחיים!
הבטיחו מקומך **073-2221202**